

Trable v Bulharsku

Jako každý rok jsem se i v roce 1988 těšila na dovolenou. Z možností NDR, Bulharsko a Rumunsko se mi jevilo Bulharsko jako nejpříjemnější. Počasí bylo přímo nádherné, nabídka cestovních kanceláří zajímavá, tak stačilo jen se pro něco rozhodnout.

S partnerem Mírou jsme si vybrali desetidenní pobyt v kempu u Varny. Doprava letadlem do Varny, dál pak autobusem cestovní kanceláře. Běžná organizační záležitost. Ovšem jen za předpokladu, že do kufru tajně nevkloznete váš domácí šotek.

Že nevíte, o kom je řeč ? To se hned dozvíte. Domácí šotek je takový malý záludný chlapík, který rád způsobuje různé komplikace. On, ač neviditelný, totiž v situacích, kdy to nejméně potřebujete, vykoukne ze svého úkrytu a začne vyvolávat potíže. To má nejradši, uličník jeden.

A tak se také stalo. Šotek se nepozorovaně vkradl do mého kufru a vyrazil s námi na dovolenou. Jinak si totiž nedovedu vysvětlit všechny ty potíže, které nás potkaly.

Zpočátku šlo vše podle plánu. Na letišti jsme dorazili včas. To, že jsme zapomněli sluneční brýle, krémy na opalování a ploutve do vody, to se dalo ožeket. Všechno si dokoupíme na místě. Odbavení jsme byli za chvíli. Nastoupili jsme do letadla a těšili se na moře a spousty ovoce a zeleniny. Toho u nás tehdy moc k sehnání nebylo.

Míra byl trochu nervózní, tak neustále něco řešil. „Máš všechny doklady k rezervaci „? „Mám“, odpovídám, „buď v klídku, všechno je v pořádku“. „Ale, co když nás tam nebude nikdo čekat“? začal zase prudit. „A proč by nás neměli čekat ? Co plašíš ? Dej si panáka a uklidni se“, odpovídám už podrážděně. Chci totiž pozorovat mraky pod sebou, paprsky slunce, které se skrz ty mraky derou, prostě všechno, co na zemi neuvidím. Nádherná scénérie.

Let probíhal normálně. Najednou se letadlo začalo naklánět na jednu, pak na druhou stranu. Vtom se na displeji objevil nápis: „Připoutejte se, prosím“. A vzápětí jsme uslyšeli letušku: „Vážení cestující, prosím věnujte mi pozornost. Letíme do silné bouřky, která řádí nad letišti ve Varně. Proto ve vzduchu musíme kroužit tak dlouho, dokud nedostaneme povolení přistát. Zůstaňte v klidu. Piloti mají vše pod kontrolou“.

Míra málem zkolaboval. „Vidíš, já to tušil, že se něco nepříjemného stane“, začal bědovat. „A já vím, čím to je. Ty jsi s sebou určitě vzala toho svého záludného šotka, vid“?

„Co blbneš“? odpovídám. „Nebrblej a dívej se ven na tu nádheru“.

„Jo, to určitě, kde vidíš jakou nádheru ?! Až budeme padat dolů, tak to teprve bude nádhra! Nechápu, proč se nám pořád dějí takové divné věci“?

„Prosím tě, buď už zticha a napanikař. Nic tak hrozného se neděje“, snažím se Míru zpacifikovat. Moc to nepomáhá. Ale po třech panácích čehosi od letušky usnul. Díky Bohu!

Jednu a půl hodiny jsme kroužili nad Varnou. Letadlo se lehce kymácelo ze strany na stranu. Blesky narážely do křídla letadla hned vedle mého okénka. Úžasná podívaná! Míra pocitově na hranici mezi životem a smrtí.

Nakonec nám povolili přistát. Všichni jsme si vydechli. Tím ovšem problémy neskončily. Když jsme dorazili do kempu, zjistili jsme, že naše chatky mezitím pronajali skupině turistů. Neměli kde v té bouři přenocovat.

Vedoucí kempu slyšeli, že letišti nepřijímá a předpokládali, že přijedeme o den později. Co teď ?

Řešení se pochopitelně našlo. Dali nám spacáky a nasměrovali nás do jednoho velkého společného stanu, kde nocovali ti turisté, co neměli na lepší ubytování. Unavení, naštvaní a ospalí jsme se trochu opláchli a nasoukali se do spacáků. Dokonce se nám podařilo usnout. Usínala jsem s přáním, aby se náš šotek unavil a zalezl si někam hluboko, kde zůstane schovaný po celou dovolenou. Ale opak byl pravdou.

Ráno jsme se probudili do neuvěřitelného lijáku. Všechno bylo mokré a všude stála voda. Vedoucí tábora prohlásil: „Buďte v klidu, to je otázka jen pár hodin. To ta bouřka, to je normální. Pak vykoukne sluníčko a bude nádherně“.

Hmm, to si pan vedoucí jen myslel. Sluníčko vykouklo, ale až po sedmi dnech. Nejméně 10 let prý něco takového nepamatují!

Chodili jsme v dešti do moře, v dešti do stánku pro melouny, pro zmrzlinu nebo pro chalvu. Všechno mokré, těch pár triček nebylo možné usušit, tak jsme se pohybovali v plavkách. Ještě, že bylo teplo. A voda z mraků aspoň nebyla slaná. Po týdně už jsme rezignovali a těšili se na den odletu. Osmý den vysvitlo sluníčko a nastalo takové vedro, že bylo vidět, jak se voda ze všech věcí odpařuje.

Za dva dny jsme všechno usušili a nacpali do kufrů. Přišel den odletu. Organizátor zájezdu nám oznámil, že máme do 15 hodin čas si ještě zajít něco koupit na cestu, zaplavat si, nebo někam vyrazit na jídlo. Bylo 10 hodin dopoledne. Naložili naše kufry s tím, že pro nás v 15 hodin přijedou a pojedeme do Varny na letiště. Letadlo odlétalo někdy kolem 18.hodiny. Času habaděj. Dobře, žádný problém.

Myslíte ? Zdálo by se, že ? Ale jste na omylu. Můj šotek to zařídil. Nevěříte ? Tak mi pak můžete vysvětlit, jak je možné to, co se dělo potom.

V domluvených 15 hodin jsme se s Mírou dostavili do kempu na místo srazu. Nikde nikdo. Míru opět chytla panika. On byl totiž tak trochu nervák a ze všeho byl hned, jak se říká, na větvi. „No, tak kde máš ten autobus ? Kde jsou lidi ? Jestli nám ujeli, tak mě klepne Pepka“, bědoval. Musím uznat, že to fakt bylo trochu divné. „Klídek, Míro. Tady si sedni a počkej na mě, já jdu zjistit situaci“. „Nenechávej mě tady samotného“, naříkal Míra a držel mě za plavky. Prchla jsem. To byla jediná možnost. Však on nezahyne.

To, co jsem zjistila, mě ovšem uzemnilo. Skupina rekreantů se dohodla, že si ještě chtějí něco nakoupit ve Varně, tak si dohodli odjezd o dvě hodiny dříve. Nám to nikdo neřekl, protože jsme se tou dobou koupali v moři. Nás měl sehnat vedoucí kempu a vyřídit nám to. Ten na to ovšem zapomněl.

Co teď ? Autobus pryč, naše kufry pryč. Zůstaly nám každému plavky, ručník a já měla v kapsičce jednu kovovou minci v hodnotě 2 Leva. Paráda! To je tedy situace! Co budeme dělat?

Vedoucí kempu nám přinesl svačinu a láhev vody. Slíbil, že zavolá na letiště, aby se pro nás naši vrátili. Trvalo to dva dny. Plácali jsme se mezi kempem, pláží a nedalekou rybárnou, kde nám dávali ryby, co jim zbyly, zadarmo. Byly rádi, že je nemusí vyhazovat. Aspoň, že už nepršelo.

Po dvou dnech pro nás skutečně přijelo auto a odjeli jsme do Varny. Jenže další potíže. Všechny lety byly obsazené. Museli jsme čekat. Jakmile se některý cestující nedostaví, posadí nás na jeho místo. Zase se ozval Míra: „Přece mě tady nenecháš, když se s nimi ani nedomluvíš, to mi nemůžeš udělat. Já bez tebe neletím“! Musela jsem to nějak vyřešit.

Kolem 22.hodiny večer se uvolnilo jedno místo a další mělo být volné někdy kolem půlnoci. Dostrkala jsem Míru k odbavení s tím, že vzápětí přiletím i já, ať na mě počká u informací. Byl na něj docela komický pohled. Celý zkroušený, v plavkách a ručníkem přes ramena budil nežádoucí pozornost. Odevzdaně odpochodoval s letuškou, už s ručníkem kolem pasu, k letadlu. Mně se pak naštěstí podařilo sehnat si na sebe na letišti u stánku za pár darovaných penízků aspoň delší plážové tričko. Tak jsme konečně oba odletěli do Prahy.

Míra ovšem jako totálně rozhozený, neustále bědující a prudící zoufalec. Já, zvyklá na různé nepříjemnosti, které mi tropil náš šotek, jsem na tom byla psychicky podstatně lépe. Vše jsem přijímala spíše s humorem. Věděla jsem, že vše nakonec dobře dopadne a všechny potíže se vyřeší. Ono se nám v podstatě nic tak hrozného nedělo, jen ta situace byla poněkud netypická.

Dalšího dne za ranního kuropění jsme přistáli oba v Ruzyni. Když jsme se po chvíli hledání našli, dali si u baru kávu, chlebiček a vodku, odebrali jsme se zpátky k informacím, kde na nás měly čekat naše kufry.

Nebudete tomu věřit, ale tady zase zapracoval náš šotek. Jinak nevím, kdo jiný by to mohl mít na svědomí.

Na informacích jsme se totiž dozvěděli, že naše kufry omylem naložili do letadla letícího do Ankary. Na místě doletu zjistili, že ke kufrům nemají pasažéry, tak je zase poslali zpátky. Ta procedura ovšem trvá 2-3 dny. Máme prý jet domů a za dva dny si zavolat, jestli kufry už dorazily. Řeknu vám, že bych kufry klidně oželela, kdybych měla jistotu, že s nimi v Ankaře zůstane i náš domácí šotek.

Míra byl na infarkt, respektive už na mě jen apaticky zíral. Se slovy „Já už nemůžu. Tohle už je na mě moc“, se odebral k letištnímu baru a celou věc nechal k vyřízení mně. Vyplnila jsem příslušné papíry, nutné k identifikaci kufrů, a odvezla si zlomeného Míru domů.

Nakonec vše dopadlo dobře, kufry nám vrátili a dokonce nám, jako kompenzaci za všechny ty trable, objednali letištní taxi, které nás i s kufry zdarma odvezlo domů.

Tak skončila naše dovolená, na kterou nelze po zbytek života zapomenout.